USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci projednal v neveřejném zasedání konaném dne 1. dubna 2026 v trestní věci obžalovaných Ing. Romana G., nar. xxx, a Ing. Tomáše D., nar. xxx, **stížnost státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci – pobočka v Ostravě** proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 2. 2026, č. j. 77 T 1/2016-27147, a rozhodl

takto:

Podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. se z podnětu stížnosti státního zástupce napadené usnesení zrušuje.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne ze dne 25. 2. 2026, č. j. 77 T 1/2016-27147, bylo rozhodnuto podle § 344b odst. 1 tr. ř. o zrušení zajištění ve výroku přesně označených nemovitostí (byty a garáž, včetně spoluvlastnického podílu ke společným částem domu a pozemku zapsaným na LV xxx vedeném u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště Ostrava; spoluvlastnické podíly na pozemcích a zde stojícím rodinném domě v katastrálním území Hradec nad Moravicí), jež byly zajištěny usneseními státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci – pobočka v Ostravě ze dne 22. 6. 2018, č. j. 4 VZV 2/2018-4, č. j. 4 VZV 2/2018-6.

2. Proti tomuto usnesení podal státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci – pobočka v Ostravě stížnost, v níž se neztotožnil s důkazní konstrukcí, kterou nastínil ve svém rozhodnutí krajský soud. Stěžovatel má za to, že soud prvního stupně ještě před doplňováním dokazování předčasně hodnotí důkazní situaci, kterou odvolací soud ponechal otevřenou. Poukázal na rozhodovací praxi Ústavního soudu k předmětné problematice zajištění, v jejímž světle má za to, že ač projednání trestní věci obžalovaných trvá již delší dobu (stejně jako zajišťovací institut), vyvěrá situace z mimořádné složitosti věci a dle jeho názoru nejde o zjevně disproporční a bezúčelný postup, který by bránil obžalovaným užívat a spravovat dotčené nemovitosti. Závěrem opravného prostředku proto navrhl, aby vrchní soud zrušil napadené usnesení a sám ve věci rozhodl.

3. Vrchnímu soudu v Olomouci byla věc předložena jako soudu stížnostnímu ve smyslu § 146 odst. 2 písm. d) tr. ř. Z podnětu podané stížnosti pak byla podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumána zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného usnesení, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo. Stěžovatel je osobou, které zákon přiznává oprávnění napadnout shora citované usnesení stížností (§ 142 odst. 1 tr. ř.). Opravný prostředek byl podán proti rozhodnutí, u kterého to zákon připouští (§ 344b odst. 5 tr. ř.),

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Slouková.

stejně jako byl podán ve lhůtě uvedené v § 143 odst. 1 tr. ř. a byl též náležitě odůvodněn. Je tedy na místě učinit závěr, že stížnost byla podána řádně a včas.

4. Soudu prvního stupně lze toliko formálně vytknout postup rozhodování, kdy ze spisového materiálu bylo zjištěno, že tento rozhodoval v neveřejném zasedání konaném dne 25. 2. 2026, a to v senátním složení, ačkoliv zákonem č. 319/2024 Sb. ze dne 21. 8. 2024 byla s účinností od 1. 1. 2025 tato kompetence svěřena předsedovi senátu. Byť se tedy z hlediska zákonné dikce pro rozhodování materie podle § 344b tr. ř. jedná o situaci nesprávného obsazení rozhodujícího orgánu, toto pochybení nelze podle přesvědčení vrchního soudu považovat za natolik podstatnou vadu, která by vedla ke kasaci napadeného rozhodnutí bez dalšího. Soud prvního stupně svým senátním složením a zařazením projednání věci do neveřejného zasedání v daném případě toliko nesprávně přiznal projednávané problematice větší míru relevance než jí dle zákona náleží, což ovšem nelze stavět naroveň opačné situaci (která by z daného hlediska podstatnou vadu představovala), tedy jestliže by ve věci rozhodoval sám předseda senátu, ač by tak měl podle zákona činit senát.

5. Na tomto místě vrchní soud připomíná, stejně jako to učinil již soud prvního stupně, že u Krajského soudu v Ostravě je vedeno trestní řízení proti skupině obžalovaných, mj. též proti Ing. Romanu G. a Ing. Tomáši D., jehož předmětem je trestná činnost (ve vztahu ke shora jmenovaným) v podobě zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 2, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, přečinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, zločinu podplácení dle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, kterou byli uznáni vinnými rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne
5. 10. 2021, č. j. 77 T 1/2016-25772. Tento byl však usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 10. 12. 2025, sp. zn. 2 To 30/2024, podle § 258 odst. 1 písm. a), písm. b), písm. c) tr. ř. zrušen v celém rozsahu a věc byla podle § 259 odst. 1 tr. ř. vrácena soudu prvního stupně k novému projednání.

6. *Podle § 344b odst. 1 tr. ř. předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce zajištění zruší nebo omezí, pomine-li důvod, pro který byla určená část majetku zajištěna, nebo není-li zajištění třeba v rozsahu, v němž bylo nařízeno.*

7. *Podle § 344a odst. 1 tr. ř. je-li obviněný stíhán pro trestný čin, za který je třeba vzhledem k povaze a závažnosti trestného činu a poměrům obviněného očekávat uložení peněžitého trestu, nebo byl-li takový trest uložen a je třeba zajistit jeho výkon, může předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce zajistit určenou část majetku obviněného. K zajištění nelze užít majetek, který je podle zvláštního právního předpisu vyloučen z výkonu rozhodnutí o zajištění.*

8. Krajský soud v Ostravě v napadeném usnesení přistoupil ve vztahu k obžalovaným Ing. G. a Ing. D. ke zrušení zajištění nemovitostí, jež v rámci přípravného řízení realizoval svým usnesením státní zástupce (č. l. 4491-4497) právě z titulu ustanovení
§ 344a odst. 1 tr. ř. Soud prvního stupně svůj postup odůvodnil přesvědčením, že po zrušujícím rozhodnutí vrchního soudu je důkazní stav v trestní věci vedené právě proti jmenovaným takový, že ani po doplnění dokazování se jej nepodaří zvrátit a s největší pravděpodobností dojde ke zproštění obou obžalovaných od podaných žalobních návrhů. Za této situace proto není na místě zajišťovat majetek, který měl sloužit jako záruka pro zaplacení peněžité trestu (viz bod 8. odůvodnění napadeného usnesení). V rámci svých úvah krajský soud rovněž stručně rozvedl své předchozí úvahy, které jej vedly k závěru o vině obžalovaných vtělených do původního meritorního rozhodnutí a vyslovil určitou polemiku s názory odvolacího soudu v jeho zrušujícím rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Slouková.

9. Je třeba připomenout, že předmětem tohoto řízení a rozhodnutí není opětovné a obsáhlé rozvádění okolností zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě či polemika s nimi, ale výhradně otázka důvodů trvání zajišťovacího institutu, jež má sloužit pro potřeby případné uspokojitelnosti státu pro případ uložení peněžité sankce obžalovaným. Krajský soud ovšem k dané otázce přistoupil obdobně jako k právě zmiňovanému zrušenému rozsudku. V rámci nyní napadeného usnesení totiž bez jakkoliv podložených skutečností polemizuje, a nutno zdůraznit zcela předčasně a neodůvodněně, se stavem, k němuž údajně povede další průběh trestního řízení. V daném směru je třeba přisvědčit argumentaci státního zástupce, jenž stručně, jasně a pregnantně vylíčil předpoklady trvání zajišťovacího nástroje, a to i ve světle ústavněprávní praxe. S jeho náhledem se lze jednoznačně ztotožnit.

10. Je pravdou, že k dotčenému postupu omezení práv vlastníků dotčených nemovitostí došlo před poměrně dlouhou dobou (ke dni 22. 6. 2018). Jeho trvání lze tedy beze zbytku označit za dlouhodobé, byť i zde lze přisvědčit stěžovateli, že délka zajištění byly ovlivněna (nikoli však výhradně) složitostí a objemem projednávané trestní věci. Je také na místě zdůraznit, že ačkoliv zásah do majetkových práv obžalovaných je třeba podrobovat přezkumu a nepochybně zohledňovat intenzitu trvání důvodů zajištění právě s ohledem na plynutí času, jež může mít zeslabující vliv, nejedná se v žádném případě o jediný rozhodný faktor. Krajský soud svůj závěr vystavěl na přesvědčení, že důkazní situace, jíž dovodil při prvním projednání věci, je fakticky do budoucna neměnná a jakékoliv další dokazování nebude mít v otázce viny obžalovaných podstatný vliv. Vyvozuje tak, že pokud odvolacímu soudu nepostačoval doposud ukotvený skutkový stav věci, bude třeba obžalované zprostit žalobního návrhu.

11. Jak stížnostní soud uvedl výše, takový pohled je naprosto mylný. V odůvodnění krajského soudu lze spatřovat hned několik míst, jež lze označit za značně zavádějící. Předně je nutno odmítnout jakýsi „princip obdobný případu vraždy, kde nebylo nalezeno tělo zavražděného, ani vražedná zbraň a nebyl stanoven konkrétní způsob usmrcení“ (bod 3. odůvodnění). Byť vrchní soud pravděpodobně tuší v daném směru určitou spojitost či metaforu s jinou (dříve projednávanou) trestní věcí, daný příměr – o to více podaný tak, jako to v napadeném usnesení učinil soud prvního stupně – není relevantní. Zcela nezaujatý čtenář by totiž mohl nabýt dojmu, že i bez naprosto základních poznatků a náležitostí případu, lze vystavět závěr o vině obžalovaného závažnou trestnou činností. Ačkoliv v žádném případě nelze eliminovat možnost odsouzení obviněného toliko na základě nepřímých důkazů, jedná se vždy o postup, který vyžaduje po orgánech činných v trestním řízení podstatně důslednější hodnotící činnost, která eliminuje důvodné pochybnosti tak, aby nedošlo k narušení principu presumpce neviny. Krajský soud, jak bylo rozvedeno ve zrušujícím usnesení odvolacího soudu, však náležitostem takového postupu nevyhověl a své závěry vystavěl na neúplném dokazování a mnohdy na pouhých zjednodušujících domněnkách. Určité nejasnosti pak nebyly přesvědčivě odstraněny a neumožnily, pro tuto chvíli, závěr o vině obžalovaných.

12. Stížnostní soud dále musí důrazně reagovat na vyjádření krajského soudu, že jeho závěry nebudou pravděpodobně dotčeny ani po doplnění dokazování, kdy odvolací soud nekonkretizoval, jaké důkazy mají být provedeny. Vrchní soud připomíná, že kromě výtek, jež směřovaly k nedostatečnému způsobu objasnění, resp. odůvodnění krajským soudem tvrzených skutečností, tomuto adresoval pokyny k doplnění dokazování v rovině dalšího znaleckého zkoumání k dotčeným veřejným zakázkám, vypořádání se s námitkami obhajoby stran svědka H., připojení trestního spisu Krajského soudu v Ostravě, sp. zn. 35 T 10/2017, atd. Ostatně za otevřenou z hlediska dokazování považuje situaci s ohledem na závěry vrchního soudu také samotný stěžovatel, z čehož vyplývá, že názor krajského soudu nesdílí. Soud prvního stupně v napadeném usnesení naopak zcela nedůvodně

a nepodloženě vytváří konstrukci o „pravděpodobném zproštění obžalovaných G. a D. žalobního návrhu“, ač žádný takový náznak, natož pokyn ze strany vrchního soudu, nezazněl, ani zaznít nemohl. Krajskému soudu byly vytyčeny zákonné mantinely, v nichž se musí každý o vině rozhodující orgán pohybovat, aby zachoval základní principy trestního řízení. Závěr o vině obžalovaných či o jejich zproštění samozřejmě náleží soudu prvního stupně, ale může být učiněn až po provedení adekvátního dokazování a vypořádání se se všemi důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech podle pravidel formální logiky. Proto jakékoliv predikování budoucího postupu v trestním řízení, učiněné v usnesení o zrušení zajištění věci, je naprosto neakceptovatelné. Lze toliko připomenout, že v rozsudek zrušujícím usnesení vrchní soud také zdůraznil povinnost nalézacího soudu věnovat důslednou pozornost otázce naplnění všech zákonných znaků stíhané trestné činnosti či případné možnosti posoudit jednání kladené obžalovaných za vinu podle jiných než doposud uvažovaných ustanovení trestního zákoníku. Všechny tyto shora uvedené okolnosti tedy vedou k závěru, že úvahy krajského soudu vyjádřené v napadeném usnesení jsou v této chvíli zcela nepodložené a předčasné.

13. Krajský soud, o to více, že postupoval při zrušení zajištění z vlastní iniciativy, neposoudil ta stěžejní kritéria, která zavdávají důvody pro trvání zajištění věci. Mezi tato je třeba řadit zejména přiměřenost délky trestního řízení, proporcionalitu daného zajištění, případně důvodnost trvání trestního řízení. V případě posledního z uvedených markantů však nelze tento zaměňovat s důkazně nepodloženou představou o potencionálním výsledku řízení tak, jak to ve svém rozhodnutí prezentoval soud prvního stupně. Na tomto místě vrchní soud odkazuje na své usnesení ze dne 10. 12. 2025, sp. zn. 2 To 30/2024, jímž došlo ke zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 10. 2021, č. j. 77 T 1/2016-25772, ve kterém rozvedl, s jakými dalšími okolnostmi případu a důkazy je třeba se nadále zaobírat pro řádné objasnění věci, aniž by však jakkoliv zatížil své rozhodnutí závěrem, zda by obžalovaní měli být uznáni vinnými či obžaloby zproštěni.

14. Vrchní soud dále přisvědčil argumentaci státního zástupce, že délka nyní probíhajícího trestního řízení je oproti jiným kauzám nadstandardní, což je třeba vzít v potaz i ve vztahu k trvání zajištění, ovšem na druhé straně souhlasí s tím, že trestní věci obžalovaných je současně mimořádná svým objemem, počtem obžalovaných, obsahem stíhané trestné činnosti, jež je ze své podstaty zatížena značnou měrou latence a na ní navazující potřebou obstarávat větší penzum důkazů, mj. cestou mezinárodní trestní spolupráce. Ačkoliv zajišťovací institut podle § 344a tr. ř. představuje zásah do vlastnického práva obžalovaných, na něž je třeba pohlížet optikou presumpce neviny a jako u takových lze omezení jakýchkoliv jejich práv činit s maximální měrou obezřetnosti, ztotožnil se vrchní soud s přesvědčením státního zástupce, že bez dalších poznatků (které měl případně zkoumat a na ně poukázat krajský soud) se jedná o omezení, které jmenovaným či jiným jim blízkým osobám nebrání v užívání a správě dotčených nemovitostí, ale tyto ovlivňuje pouze stran možného zcizení či zatížení jinými právy.

15. Vrchní soud v Olomouci tedy uzavírá, že rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě shledal po stránce důvodů, které jej vedly k závěru o zrušení zajištění věci, za nedostatečně odůvodněné, založené na nepodložených spekulacích stran budoucího vývoje trestního řízení, jakož i jinak nevyvracející důvodnost trvání institutu uvedeného v § 344a tr. ř. Ačkoliv nelze vyloučit, že do budoucna může dojít ke změně okolností stran trvání zajištění, které budou zakládat potřebu rozhodnout o zrušení podle § 344b tr. ř., bude třeba takové rozhodnutí podepřít adekvátními důkazy a tvrzeními. Vrchní soud proto podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. zrušil napadené rozhodnutí, aniž by však sám ve věci dále rozhodoval (jak požadoval státní zástupce), neboť samotným zrušením usnesení krajského soudu byl

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Slouková.

obnoven předchozí stav, tedy trvání zajištění tak, jak o něm bylo rozhodnuto státním zástupcem v rámci přípravného řízení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není žádný další opravný prostředek přípustný.

Olomouc 1. dubna 2026

JUDr. Michael Vrtek, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Slouková.